

**Κι' ὁ Φαούλης μὲ νέας οὐγκινίδεις
ἔμνει τὸ νεογνὸν τῆς Πριγκιπίδας.**

Κι' ἐγώ, καινούριε Πριγκίπτα, μετὰ χαρῆς μεγάλης
ψάλλω γι' αὐτὴ τῆ γέννα,
κι' εὐχομαι τὰ δοντάκια σου τὰ πρώτα νὰ τὰ βγάλῃς
χωρὶς κκαὶ κανένα.

Γρήγορα, Πριγκιπόπουλο, νὰ κάνῃς στράτα στράτα,
καὶ νὰ σέ ἴδωμε πετακτὸ σὲ κθεμιὰ παράτα,
καὶ μετὰ τὰ γέλοια τῶν κκαὶ προσώπου χαρωποῦ
ἀπ' τὸ Παλάτι τοῦ μπικμπᾶ νὰ τρέχῃς στοῦ παπποῦ.

Νὰ γίνῃς φίλος τῶν δασῶν σὺν τὴν σεπτῇ μητέρᾳ σου
καὶ μὲς 'στὰ δάση τὰ πυκνὰ νὰ πέρνῃς τὸν ἄερα σου,
νὰ πῆς ἀγγήγορα μαμπᾶ, μπικμπᾶ, παπποῦ, καὶ τῆλλα,
ποῦ λένε τὰ μικρὰ παιδιὰ σὺν τὰ ποτίζουσα γάλα.

Νὰ μεγαλώσῃς μὲ χαρὰ 'στὴ γῆ τὴ δασωμένη,
νὰ γίνῃς σὺν τὸν θεῷ σου, τὸν Ἄρμωστὴ τὸν Ὑπκοτό,
καὶ μὲ τὴν παρκαμένα σου τὴν κκαὶ οὐρτασμένη
παχὺ καὶ ροδακόκκινο νὰ βγαίνῃς στὸν περίπατο.

Νὰ χαιρετήσῃς ἡγήγορα τοῦ γένους τὴν παντιέρα,
καὶ πάντα μ' ὄρεϊ νὰ τρέψῃ,
ὅπου κι' ὁ Λούρος ὁ γκαρῶς
νὰ λῆρῃ πῶς βρώτερο σὲ βρῖσκει κάθε μέρα.

Νὰ πῆς καὶ σὺ 'στὸ τακτικὸ,
νὰ βάλῃς καὶ σπρωπὸν,
νὰ πῆς καὶ 'στὸ Βασιλικὸ
νὰ ὄρῃ τὸν Αἰλακούνη.

Νὰ ζῆρῃς γλώσσικα, γράμματικα, κι' εἰς ἕλα νὰ προσθῆνῃς,
νὰ πέρνῃς εὐσημα συγνὰ λαμπρῶς διαγωγῆς,
κι' ὅπου τὴν προστάξιν σου γαρούς ν' ἀνκλαμβάνῃς,
πρὸ πάντων δε συστάτῃ τῆς πειναλέας γῆς.

Ἡ γέννησίς σου τὰ γὰρ νὰ φέρῃ τοῦρακοῦ,
νὰ γίνῃς εἴσωπο παιδί
κι' ἡ γλώσσα σου νὰ κελαιδῇ,
κι' ἀροῦ γ' γεννήθῃς Πριγκιπίδας βεβαίως ἡγῆρῃς νοῦ.

Νὰ ἴδωμε καὶ γὰρ σὲ χαρῆς καὶ τόσα ξεφαντώματα,
κι' ἂν κι' ἔχῃς κῆρη Πριγκιπίκα καὶ μόνικα Πριγκιπίσκα,
ν' ἀνέβῃς 'στὰ καλλίτερα τοῦ κράτους ἀξιώματα
μόνο μὲ τὴν ἀξίαν σου, χωρὶς νὰ βάλῃς μέσα.

**Εἰς τὸν Μαμουτὶ Παδοῦ,
Ἡθριόστον Ἡδοῦ.**

Ἦλιθε, Νεότουρκε, καὶ σὺ
μὲς 'στῆς Κερκώρως τὸ νησί,
'στὸν ἦλιο μας νὰ ἔκπλωθῃς
καὶ ξενιωσῇς τὸν Ἰεστωκῆς.

Ἰέρασες κῆμπος καὶ βουνὰ καὶ θάλασσαν ἀτρώγετον
κι' ἦλιθε μὲς 'στὸ Ρωμικὸν κι' ἐξήγησες κρησφάγετον,
κι' ἀμέσως σὺν φιλοῖνεσι σ' ἐδέχθημεν κι' ἐμεῖς

κι' εἶπες πῶς θὰ 'συχάσῃς,
φιλοξενίας δ' ἔφυγες πραγματικῶς θερμῆς,
ποῦ δὲν θὰ τὴν ξεχάσῃς.

Ἐξόριστος μὲς ἔφθασες μὲ τρόμων ἀναμνήσεις
νὰ ἔρῃς ἐδῶ ροχατῆ,
γιατὶ σκακῆς ἀνηθῆρος ζῆτες μεταρρῶμῖσεις
'στὸ κράτος τοῦ σκακῆτη.

Κι' ἐμῆς τοὺς Νεοέλληνας, Νεότουρκε μέγαλε,
μεταρρῶμῖσεις μὲς ὄθουδν πρὸς τὴν ἀμνήν τὴν πάλαι,
κι' ἐμεῖς ἐδῶ σκακῆτης κι' ὅπως εἴσετε σκακῆτα
μεταρρῶμῖσεις θέλωμε κι' ἔχομε τόσα ντροβάλα.

Καὶ πάντα μὲν Νεότουρκα, Νεότουρκε σορέ,
ποῦ θέλει μεταρρῶμῖσαι, μὲ τὸν γνωστὸν κκαρῆ,
τὸν βάζουσι εἰς τοῦ Χάρωνος τὰ τρομερὰ πορμῆται,
κι' ἀρῶν 'στὸ Βασιλείον
τὸ Ἰοσροῦν κι' ἀνήλιον,
ποῦ μεταρρῶμῖσαι ποτὲ δὲν γίνεταί κκαμῖαι.

Ὅμοι τοὺς Νεοέλληνας, ποῦ θέλουσι βελτιώσεαι
γκαρῶς καὶ διὰ ζώσης,
ἔλουσι αὐτοὺς στοῦ κινικῶ τοὺς χῶνουδν τὸ πῆθῆρι
κι' ἐκεῖ τοὺς δίνουσι κκαρῆ σκαρῶμενον μὲ κρηθῆρι.

Καὶ σεῖς κι' ἐμεῖς ἀντάξιοι κκαρῶμῖσαι σκαρῶνου
καὶ τὰ πλυτὰ μὲς πλῆνομε σὲ μὲ κοινὴ μπουγάδα,
καὶ τόχα, φίλτατε γκαρῶ τοῦ κκαρῶτικῶ Σουλτᾶνου,
ἂν σ' ἐξορίζομεν κι' ἐμεῖς ἐξόριστον σκαρῶτα,
πλὴν ἀνωτῆρα θέλωσις κι' ἀνάγκη σκαρῶτα
μὲς στήγγει, φουκαρῶτα.

Ὅ! μὲ τὰς νίκας τῆς λαμπρῆς τοῦ πάλαι Μαρκῶθῶνος
κατὰ στρατῶν κκαρῶθῶνον,
μὲς γκαρῶνον ἀπὸ τὴν Σκαρῶτουλ καὶ θέλουσι ἐπιμῶνοσι
νὰ φύρῃς ἄρον ἄρον.

Κι' ἂν ἄρωστος, κκαρῶς μὲς λῆς, βογγῆς εἰς τὸ κκαρῶτάτι,
ἄρον εἴθως τὸν κκαρῶθῶνον, Πικσῶ, καὶ περιπάτατε,
κι' ἂν ἀληθῶς μὲς ἀγκαρῆς,
χωρὶς νὰ μὲς θυμῶσῃς,
εἰς ἕλλα κκαρῶτα νὰ πῆς
κι' ἐκεῖ νὰ δυναμῶσῃς,
γκαρῶ εἶναι κκαρῶνοσι μὲ πᾶς τοὺς νέους Τουρκῶθῶνας
νὰ πάθῃ τὸ σκαρῶνον μὲς καὶ νῆχομε μπελάδες.

Νὰ μὲν λυποῦμεθα πολὺ,
Νεότουρκε δημοσίη,
μὲ συλλογίσου πῶς κι' ἐμεῖς
ἔχομεν ὕποθέσεις,
ποῦ χρόνια μόνουσι ἐκκαρῶται,
καὶ μὲς γκαρῶν τὰς σχέσεις.

Ἔχομεν τὰς συμβάσεις μας καὶ τὰ Προξενικῶ,
πρὸς δὲ τὰ δικαστολῶν τὰ διακορῶτα,
κι' ἐρέτος πρέπει νὰ λυθοῦν ἀνωπερῶθῶσις ἕλα,
πρὶν νὰ γενουδν ἐξοπλιμοῖ μὲ νῆα τκαρῶθῶλα.

Τὰ μάτια σιλάβων ἀδελφῶν ἡμέρα νύκτα κλαίει
 μὲ τόσα δασυλόγια καὶ μὲ δουλειὰς τέλη,
 ἀμμέ καὶ τὰ παράσημα, Πασῶς μου, εἰ σοῦ λένε,
 ποῦ κάθε τόσο καὶ σ' ἐμάς ὁ συγγενὴς σου στέλλει,
 καὶ δὸς του καὶ γουπετοῦν καὶ σκύδου εως κάτω
 τῶν ἐλευθέρων ἀδελφῶν τὰ διαλεκτὰ συνάφρα;...
 ἀμμέ καὶ τὰ τραπέζικ του γιὰ τὸν Μαυροκορδάτο
 μὲ τοὺς χαλβάδες τοῦ Γιλδί, καὶ μὲ τ' ἀζέμι πιάσμα,
 ὅπου μὲ κάνουν τέρματα νὰ τᾶχουμε ὅτ'ο ῥάφι
 κ' ἔλους ἐσᾶς νὰ διώχουμε μὲ τὸ σικτιρ πιάφι;

Ἔσ' εἶσαι φρόνιμος Πασῶς γεμάτος ἀπὸ γνώσεις,
 δὲν ἔχεις νοῦ σκαρτάδο,
 καὶ τοὺς φιλοξενούντας σε μὴν τοὺς ἀποξενώσης
 ἀπὸ χρυσὸ κουνιάδο.

Κάθε καλὸν σ' εὐγόμεθα καὶ κάθε καταθύμιον,
 φιλοξενίαν μὴν ποῦθις ὅτ'ο κράτος ἐπίχινω.
 Εἶναι σκληρὸς ὁ χωρισμὸς ἐκ τῆς θερμῆς Ἑλλάδος σου...
 συμφέροντ' ἂν δὲν εἶχαιμ κ' ἑμεῖς μὲ τὸν κουνιάδο σου,
 τότε βεβαίως ἦθελα κ' ἐγὼ νὰ σοῦ προτείνω
 μεταρρυθμίσεις νὰ ζητῆς μὲ ζήλον ἀκρίβην
 κἂν ἦθελες ὅτ'ην Κέρκυρα, κἂν ἦθελες ὅτ'ην Τήνο,
 κἂν μὲ τοὺς Νεοέλληνας, ποῦ μένουσ' ὅτ'ο Δαρφί.

Ἄλλοι σὲ λέγουσ' Ἀλβανὸν
 κ' ἄλλοι Μαχμουτ' Ὀθωμανόν.

Κι' ἂν εἶσαι Τούρκος διέβαινε, κ' ἂν Ἀλβανὸς παρὰτιμας,
 κ' ἂν εἶσαι καὶ Τουρκαλβανὸς αὐτοστιγμικὴ χαϊρέτα μας,
 ἂν δὲ σκακῆς ἐβλασῆς ὅτ'ο κράτος τὸ σκακῆτικο
 νὰ μᾶς ἀδειάσῃς τὴν γωνιά κ' ἄλλοι νὰ πάρης πράτικο.

Πήγαινε ὅτ'ην πατρίδα σου
 καλῶτορμος νὰ γίνης,
 ν' ἀπλώνῃς τὴν ἀριὰ σου
 καὶ μουντζαῖς νὰ μᾶς δίγης.

Κι' ἂν ἔξαρνα κινεμὴ φορὰ τὸ δόλιο τὸ κορμὶ σου
 μὲς ὅτ'οῦ Βοσπόρου τὰ νερὰ παφλάει τὰ μακμαίροντα,
 μὴ λησμονῆς, ἐξόριστε, ὅτ'ην ὕστερη στιγμή σου
 τοῦ φιλοξένου κράτους μας ταμείλιχτα συμφέροντα.

Κάνει προσευχὴ θεομὴ
 κ' ἢ Ρεζ'άν εἰς τὸν Ἐρμῆ.

Μὲ βῆμα καὶ συνάχι καὶ βραχνάδα
 ἐπῆγε κ' ἡ Ρεζ'άν ὅτ'ην Ὀλυμπία,
 κ' εἶδε τὴν σφριγγλὴ τὴν πρασινάδα
 κ' εἶδε καὶ τὴν πολλὴν ξεροκαμπία.

Κι' ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἐρμῆ τοῦ Πραξιτέλη,
 ποῦ στάζουσε τὰ χεῖλη του τὸ μέλι,
 ἐστάθη μ' ἕναν τρόπο τιλιακτὸ
 καὶ τοῦπε Γαλλιστὶ τὰ παρακάτω.

«Θαυμάζω τὴν μεγάλην σου Θεότητα,
 σκύω ὅτ'ες ὠμορφίαι σου τὴν γυμνότητα,

κ' ἄς μουμουρίζουν κἄμποσοι σεμνοὶ
 πᾶς ἡ Ζαζα τοὺς φάνηκε γυμνῆ.

Ἐπετρέλλαν τῆς μόδας τοὺς δαντῆδες,
 κ' ἔλαις τῆς Ἀθηναίας τῆς Γαλλίδας
 μὲ τόσας ντουαλέταις μου τῆς Ἰγώσας
 καὶ μὲς ὅτ'α φυλλακαρδία τῆς ἐπλήγησας.

Μιὰ γουνα μου πρὸ πάντων τῆς ἐσπαράξε
 κ' ἔλαις ἐλαχταροῦσαν νὰ τὴν εἶχανε,
 κ' ἔταν ὁ δικαιοδόχης μ' ἐτάραξε
 δὸς του κ' αὐτῆς μαζὶ μου ξεροβήχανε.

Τὸ λοῦσο μου πολλὴ τῆς μελαγχόλησε,
 μὰ κ' ἕνα μου μακρόν τῆς ἐδικούλας,
 καὶ χρόνια θὰ τὸ κάνουν ὀμίλια
 μέσα ὅτ'ης πρωτευούσης τῆ Γαλλία.

Τῆς ἐβλεπες ἐκεῖ νὰ κικιμαρώνει
 μὲ νέα ντουαλέτα κάθε βράδου,
 καὶ σύζυγοι τῆς μόδας, ποῦ πληθρόνουν,
 ἐχάσανε καὶ Τρίτη καὶ Πετράδην.

Ἦρχοντο μὲ δικιμάντια καὶ βραχιόλια
 γιὰ νὰ φανοῦν ἀργοντισῆς κ' ἐκείναις,
 κ' ἀδειάζαν ἀνδρῶνιμον πορτοφόλια,
 καὶ θάχουν σαρνατάμερα γιὰ μῆνας.

Καὶ γέροντες καὶ νέοι ραμολὶ
 κικιμαρίζαν τῆς ἀντζαῖς μου πολὺ,
 κ' ἐγέλασα μὲ τούτους τοὺς πιθήκους,
 ποῦ κάνουνε κ' αὐτοὺς τὸς ἀνηθικούς.

Ἦ καύχημα τῆς γῆς τῆς παραδόχου,
 ποῦ τρέχεις μὲ ποδάρι πτερωτά,
 ἔβηκα κάθε τόσο γκούχου γκούχου
 κ' εἶχα κρυολογῆσαι δυνατά.

Ἀπάνω ὅτ'οῦ Θεάτρου τῆ Σκηνῆ
 ὁ βῆμας μοῦ ἔχλουσε τὴ φωνή,
 μὰ σήμερα δὲν εἶναι δυνατός,
 μὲ τὰς εἰσπράξεις κόπηκε κ' αὐτός.

Ἄσχημα δὲν ἐπῆγαν ἡ δουλειὰς,
 καὶ τώρα, κεραλὴ χαριτωμένη,
 κῶμα τῆς Ὀλυμπίας τῆς ἐλαπῆς
 κ' ἀναχωρῶ Σαν-Ζεν στεφανωμένη.

Σὲ χαϊρετῶ, φιλόκαλος Ἑλλάς,
 μὲ βλέπω πῶς καὶ σὺ γκρομολῆς
 μὲ τόσην εἰρωνείαν καὶ μὲ σκάμμα,
 μελίρροτο, χρυσὸ μου, θετὸ στόμα.

Κι' ἐμὲ τὴν ἀρχικύβηλον συγγεῖρας,
 ποῦλθα ὅτ'ην Ὀλυμπία γιὰ ρωμαντζαῖς,

